

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 536

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 15 iunie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
	Decizia nr. 92 din 16 martie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 alin. (1) și (2) din Codul penal	2–6
	ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
59.	— Ordonanță de urgență privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale	7–8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 92**

din 16 martie 2023

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 alin. (1) și (2)
din Codul penal**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 alin. (1) și (2) din Codul penal, excepție ridicată de Marin Filionescu în Dosarul nr. 10.693/1.748/2018 al Judecătoriei Cornetu. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 33D/2020.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal și asistat de domnul avocat Mihnea Stoica, având împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 606D/2020 și nr. 3.836D/2021, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 alin. (1) din Codul penal, respectiv a dispozițiilor art. 219 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Mugurel Dumitrașcu în Dosarul nr. 28.945/299/2018 al Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția penală și de Ștefan Nedelcu în Dosarul nr. 8.987/200/2021 al Judecătoriei Buzău — Secția penală. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

4. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Avocatul prezent și reprezentanta Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 606D/2020 și nr. 3.836D/2021 la Dosarul nr. 33D/2020, care a fost primul înregistrat.

5. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului prezent, care apreciază că legiuitorul ar trebui să reformeze capitolul referitor la infracțiunile contra libertății și integrității sexuale. Susține că ar trebui reglementată o definiție a sintagmei „*act de natură sexuală*” cuprinse în dispozițiile art. 219 din Codul penal. Dispozițiile art. 219 alin. (1) și (2) din Codul penal sunt imprecise și neclare, nepermițând destinatarului legii penale să își adapteze comportamentul. Susține că destinatarul legii penale ar trebui, în condițiile lipsei unei definiții a sintagmei anterior menționate, să aibă cunoștințe din mai multe domenii, precum dreptul și fiziologia. Face referire la opiniile exprimate în literatura juridică de specialitate cu privire la înțelesul sintagmei „*act de natură sexuală*”, apreciind că acestea sunt foarte diferite. Susține că satisfacția sexuală a autorului faptei nu este importantă în contextul săvârșirii

infracțiunii prevăzute de art. 219 din Codul penal. Face aprecieri personale cu privire la diverse părți anatomice, prezentând cu titlu exemplificativ și anumite ipoteze care, în opinia sa, ar putea intra sub incidența normei penale. Compară dispozițiile criticate cu cele cuprinse în art. 213 alin. (4) din Codul penal prin care se definește semnificația sintagmei „*practicarea prostituției*”.

6. Având cuvântul, reprezentanta Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 alin. (2) lit. b) și d)—f) din Codul penal, acestea neavând legătură cu soluționarea excepției. În continuare, apreciază că prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție și cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu sunt aplicabile în cauză, dispozițiile criticate reprezentând norme de drept substanțial, iar nu de drept procesual. Face referire la Decizia nr. III din 23 mai 2005, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție Secțiile Unite cu ocazia soluționării unui recurs în interesul legii, apreciind că aceasta se aplică în continuare în ceea ce privește considerentele. Prin urmare, pentru a se reține că o persoană a comis un act de natură sexuală nu este obligatorie obținerea satisfacției sexuale, ci pentru a atrage calificarea de act de agresiune sexuală este esențial ca actul de executare să pună în discuție lezarea libertății victimei, care este constrânsă la o conduită calificată ca fiind sexuală. Conținutul concret al sintagmei criticate urmează să fie stabilit în fiecare caz de către organele judiciare, în funcție de circumstanțele speței, în activitatea de aplicare a legii, aspect ce nu contravine principiului legalității incriminării și pedepsei, astfel cum acesta rezultă din art. 23 alin. (12) din Constituție și art. 7 din Convenție. Dispoziția legală dă posibilitatea destinatarilor normei să înțeleagă conduita ce trebuie urmată, putând apela, în caz de nevoie, și la persoane cu pregătire de specialitate în domeniul juridic. În ceea ce privește art. 219 alin. (2) lit. c) din Codul penal, arată că legiuitorul a înțeles să ocrotească un climat de dezvoltare fizică și psihică a minorilor care să le asigure acestora posibilitatea de a păstra sentimente de pudoare, decență și moralitate cu privire la viața sexuală.

7. Având cuvântul în replică, avocatul prezent arată că Decizia nr. III din 23 mai 2005 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție se referă la infracțiunea de viol, astfel cum aceasta era reglementată de Codul penal din 1969, nefiind aplicabilă în prezent. În ceea ce privește art. 219 alin. (2) lit. c) din Codul penal, susține că se ajunge în situația în care o pedeapsă poate fi calificată ca fiind o agresiune sexuală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

8. Prin Încheierea din 3 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 10.693/1.748/2018, **Judecătoria Cornetu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 alin. (1) și (2) din Codul penal**, excepție ridicată de Marin Filionescu cu ocazia soluționării unei cauze penale privind pe autorul excepției pentru săvârșirea infracțiunii de agresiune sexuală, prevăzută de art. 219 alin. (1) și (2) din Codul penal.

9. Prin Încheierea din 24 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 28.945/299/2018, **Judecătoria Sectorului 1 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a sintagmei „actul de natură sexuală” cuprinse de dispozițiile art. 219 alin. (1) din Codul penal**, excepție ridicată de Mugurel Dumitrașcu cu ocazia soluționării unei cauze penale privind pe autorul excepției pentru săvârșirea infracțiunii de agresiune sexuală, prevăzută de art. 219 alin. (1) din Codul penal.

10. Prin Încheierea din 11 noiembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 8.987/200/2021, **Judecătoria Buzău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 alin. (1) din Codul penal**, excepție ridicată de Ștefan Nedelcu cu ocazia soluționării unei cauze penale privind pe autorul excepției pentru săvârșirea infracțiunii de agresiune sexuală, prevăzută de art. 219 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și c) din Codul penal.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia apreciază că sintagma „actul de natură sexuală” cuprinsă în dispozițiile art. 219 din Codul penal este neconstituțională, deoarece este imprevizibilă și neclară, fiind contrară prevederilor art. 1 alin. (5) și ale art. 21 alin. (3) din Constituție. Susțin că, în lipsa unei alte definiții legale, înțelesul sintagmei „act de natură sexuală” trebuie stabilit prin raportare la celelalte infracțiuni contra integrității și libertății sexuale și, eventual, prin raportare la infracțiunile din capitolul privind infracțiunile referitoare la traficul și exploatarea persoanelor vulnerabile. Prin raportare la dispozițiile art. 218 alin. (1) din Codul penal, rezultă că legiuitorul admite existența categoriei actelor de natură sexuală *lato sensu*, care acoperă totalitatea actelor sexuale, și categoria actelor de natură sexuală *stricto sensu*, care se limitează la universalitatea actelor sexuale, neincluzând și actele sexuale numite, respectiv cele prevăzute expres de legiuitor în diverse norme. Lipsa de claritate și previzibilitate este determinată și de inconsecvența legiuitorului, care, în diverse dispoziții din Codul penal, precum art. 220, 221 sau 375, se referă la actele de „penetrare vaginală sau anală” sau la alte categorii de acte sexuale — actele de exhibiționism sau alte acte sexuale explicite. Astfel, raportând dispozițiile criticate la cele ale art. 218 alin. (1), ale art. 220 și ale art. 221 din Codul penal, autorii excepției apreciază că sintagma criticată se referă la o „universalitate de acte fără vreo limitare”. Or, nu orice act cu conotație sexuală ar putea constitui elementul material al infracțiunii de agresiune sexuală, ci doar actele în legătură directă cu satisfacția sexuală, ceea ce implică organele genitale, respectiv zonele intime ale persoanelor. Apreciază că lipsa de claritate și previzibilitate a normei derivă și din raportarea textului de lege criticat la alte prevederi din Codul penal, precum art. 223 referitor la hărțuirea sexuală sau art. 213 alin. (4) referitor la definirea practicării prostituției. Astfel, textul criticat nu este de natură a organiza și dirija comportamentul destinatarilor legii penale, deoarece nu rezultă ce act poate primi conotație sexuală și în ce condiții valențele acestui act devin de natură infracțională. Dispozițiile art. 219 din Codul penal nu sunt clare și previzibile, deoarece sintagma „act de natură sexuală” poate primi variate accepțiuni de la o persoană la alta sau, mai grav, de la un organ judiciar la altul. Se susține că obiectul juridic al infracțiunii de agresiune sexuală îl reprezintă libertatea sexuală.

12. Se face referire la literatura juridică de specialitate, arătând că unii autori definesc în mod diferit actul de natură sexuală, ceea ce este, în opinia autorilor excepției, un argument în favoarea lipsei de claritate și previzibilitate a normei. În continuare, arată că Parlamentul are obligația de a legifera în acord cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, care presupun, printre altele, asigurarea standardelor de claritate și

previzibilitate a normelor juridice. Totodată, dreptul la un proces echitabil reprezintă un standard constituțional a cărui îndeplinire este apreciată în funcție de ansamblul procesului și ținând cont de specificul normelor aplicabile. Dreptul la un proces echitabil presupune asigurarea unor principii fundamentale, precum contradictorialitatea și egalitatea armelor, care presupune ca fiecare dintre părți să dispună de posibilități suficiente, echivalente și adecvate de a-și susține apărările, fără ca vreuna dintre ele să fie defavorizată în raport cu cealaltă. Dreptul la un proces echitabil implică, printre altele, și previzibilitatea, calitatea și precizia normelor de incriminare. Prin urmare, este evident că dispozițiile criticate nu întrunesc aceste exigențe constituționale și convenționale.

13. Totodată, lipsa de claritate și previzibilitate a textului criticat îngreunează îndeplinirea actului de justiție, care, potrivit art. 21 și art. 124 alin. (2) din Constituție, trebuie să se facă pentru toți justițiabilii în cadrul unui real proces echitabil și într-o manieră unică, imparțială și egală.

14. În final, autorii excepției fac referire la jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 166 din 17 martie 2015, Decizia nr. 553 din 16 iulie 2015, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, Decizia nr. 603 din 6 octombrie 2015. De asemenea, fac referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu, Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*.

15. **Judecătoria Cornetu** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Face referire la Decizia nr. 420 din 15 iunie 2017, prin care Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 221 alin. (1) din Codul penal. Curtea a observat că elementul material al laturii obiective a infracțiunii de corupere sexuală a minorilor în varianta de bază constă în comiterea unui act de natură sexuală, altul decât cel prevăzut în art. 220 din Codul penal, asupra unui minor care nu a împlinit vârsta de 13 ani, precum și în determinarea minorului să suporte ori să efectueze un astfel de act. Prin „act de natură sexuală, altul decât cel prevăzut în art. 220” se înțelege orice act prin care se tinde la obținerea excitației sexuale ori a satisfacției sexuale prin alte procedee decât acțiunea de penetrare. Este vorba despre actele de natură sexuală prevăzute în dispozițiile art. 219 din Codul penal, care reglementează agresiunea sexuală, dar, spre deosebire de această infracțiune, în cazul coruperii sexuale a minorilor, actele respective se comit cu acordul minorului. Așadar, în sfera de aplicare a dispozițiilor art. 221 alin. (1) din Codul penal nu intră actele sexuale care se realizează prin penetrare (paragraful 17).

16. Totodată, instanța judecătorească reține ca fiind aplicabile în cauză și considerentele Deciziei nr. 449 din 28 iunie 2018 referitoare la dispozițiile art. 299 alin. (2) din Codul penal, prin care Curtea a reținut că atribuirea înțelesului uzual al termenilor sensului sintagmei „favoruri de natură sexuală” din cuprinsul normei juridice penale criticate nu este însă de natură să lipsească dispozițiile antereferte de claritate, precizie și previzibilitate, exigențe impuse de standardul calității legii, prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție, ce rezultă din principiul statului de drept. Prin urmare, conținutul concret al acestei sintagme urmează să fie stabilit, în fiecare caz, de către organele judiciare, în funcție de circumstanțele fiecărei cauze penale, în activitatea de aplicare a legii, acest aspect necontravenind însă principiului legalității incriminării și pedepsei, prevăzut la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum acesta este reglementat la art. 23 alin. (12) din Constituție.

17. Judecătoria Sectorului 1 București — Secția penală

apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că dispozițiile art. 219 alin. (1) din Codul penal au o formulare clară și previzibilă, iar împrejurarea că legiuitorul nu a definit sintagma criticată nu are semnificația unui viciu de neconstituționalitate, sensul acesteia fiind determinat prin raportare la înțelesul comun al cuvintelor care o compun. Instanța subliniază că nu există o obligație a legiuitorului de a oferi definiții pentru orice termen sau sintagmă utilizată în cuprinsul normelor de incriminare, atâta vreme cât înțelesul acestora poate fi stabilit de orice persoană cu pregătire medie, astfel încât să prevadă, într-o măsură rezonabilă, care sunt consecințele unui act determinat. În continuare, arată că relativ la înțelesul sintagmei „*natură sexuală*” nu se pune problema analogiei, ci a identității de interpretare, deoarece această sintagmă nu poate avea un înțeles într-o normă de incriminare și un alt înțeles într-o altă normă de incriminare. Or, această sintagmă se regăsește atât în textul art. 219, cât și în textul art. 221, 222, 223 și 299 din Codul penal, astfel că nu se poate susține imposibilitatea cunoașterii înțelesului acesteia, cu atât mai mult cu cât doctrina și jurisprudența sunt constante în acest sens, iar decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție care se referă la înțelesul sintagmei „*acte de natură sexuală*” este pronunțată în anul 2005.

18. **Judecătoria Buzău — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Principiul legalității incriminării și pedepsei impune legiuitorului ca dispozițiile actelor normative adoptate să fie suficient de clare și precise pentru a acorda destinatarilor normei posibilitatea reală să înțeleagă, pe de o parte, conduita de urmat, inclusiv prin apelarea la persoane cu pregătire de specialitate în domeniul juridic, iar, pe de altă parte, sancțiunea la care se expun în cazul încălcării dispozițiilor legale. Acest principiu de drept constituțional nu impune ca legiuitorul să apeleze la enumerări exhaustive, lucruri care, de altfel, nu ar fi de dorit, având în vedere dinamica relațiilor sociale și modificarea constantă a realității sociale. De asemenea, din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului rezultă că noțiunea de „lege” cuprinsă în conținutul principiului anterior enunțat înglobează atât dispozițiile legale, cât și jurisprudența, instanțele fiind chemate să interpreteze și să aplice legea la situațiile concrete ivite în practică, împrejurare care asigură dezvoltarea progresivă a dreptului penal. Noțiunea de „*act de natură sexuală*” utilizată de legiuitor în conținutul dispozițiilor legale criticate este legată de actele sexuale prevăzute în cuprinsul dispozițiilor art. 218 din Codul penal, respectiv „*raportul sexual, actul sexual oral sau anal cu o persoană*”, legiuitorul indicând în mod expres că în cazul infracțiunii de agresiune sexuală este vorba despre alt act de natură sexuală decât cele enumerate în cazul infracțiunii de viol. Așadar, este vorba despre sancționarea oricăror acte de natură sexuală, altele decât cele vizate de art. 218 din Codul penal. În concluzie, instanța judecătorească apreciază că textul legal criticat este formulat în mod clar și inteligibil, reglementând în mod previzibil conduita ce trebuie urmată de către destinatarul normei penale.

19. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

20. **Guvernul**, exprimându-și punctul de vedere în Dosarul nr. 606D/2020, face referire la Decizia nr. 420 din 15 iunie 2017 și Decizia nr. 700 din 29 noiembrie 2016, apreciind că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

21. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

22. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

23. În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că, deși în Dosarul nr. 606D/2020 a fost sesizată cu privire la sintagma „*actul de natură sexuală*”, în realitate, și în acest dosar excepția de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 219 alin. (1) și (2) din Codul penal. Așa fiind, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 219 alin. (1) și (2) din Codul penal, cu următorul conținut: „(1) *Actul de natură sexuală, altul decât cele prevăzute în art. 218, cu o persoană, săvârșit prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra sau de a-și exprima voința ori profitând de această stare, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.*

(2) *Pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi atunci când:*

a) *victima se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau tratamentul făptuitorului;*

b) *fapta a fost comisă de către un membru de familie sau de către o persoană care conviețuiește cu victima;*

c) *victima este un minor;*

d) *fapta a fost comisă în scopul producerii de materiale pornografice;*

e) *fapta a avut ca urmare vătămarea corporală sau a pus în pericol viața victimei în orice alt mod;*

f) *fapta a fost săvârșită de două sau mai multe persoane împreună.”*

24. Autorii excepției susțin că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) referitor la statul român, art. 11 alin. (1) și (2) referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (12) referitor la principiul legalității pedepsei și art. 124 referitor la înfăptuirea justiției. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 7 referitor la principiul „nicio pedeapsă fără lege” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, autorii acesteia apreciază că sintagma „*actul de natură sexuală*” cuprinsă în dispozițiile art. 219 din Codul penal este neconstituțională, deoarece este lipsită de claritate și previzibilitate. În ceea ce privește principiul clarității și previzibilității legii, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), se impune definirea, în mod clar, prin lege, a infracțiunilor și pedepselor aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. Totodată, Curtea

de la Strasbourg a statuat că noțiunea de „drept” folosită la art. 7 corespunde celei de „lege” care apare în alte articole din Convenție și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele ale accesibilității și previzibilității [Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coëme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei* (nr. 2), paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Río Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91]. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde, într-o mare măsură, de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, *Sud Fondi - SRL și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, ale căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Din nou, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris*

împotriva Ciprului, paragraful 141, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Río Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

26. Plecând de la aceste premise, Curtea reține că obiectul juridic al infracțiunii de agresiune sexuală constă în relațiile sociale referitoare la libertatea și inviolabilitatea sexuală, libertatea psihică, integritatea corporală sau chiar viața persoanei. Curtea observă că infracțiunea reglementată de dispozițiile art. 219 din Codul penal prezintă o variantă tip [art. 219 alin. (1)] și mai multe variante agravate [spre exemplu art. 219 alin. (2), (2¹) și (3)]. Potrivit art. 219 alin. (1) din Codul penal, elementul material al infracțiunii tipice constă în săvârșirea actului de natură sexuală, altul decât cele prevăzute în art. 218 din același act normativ, cu o persoană, comis prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra sau de a-și exprima voința ori profitând de această stare. În ceea ce privește actele prevăzute în art. 218 din Codul penal (care incriminează infracțiunea de viol), Curtea observă că legiuitorul a avut în vedere „raportul sexual”, „actul sexual oral sau anal” și „orice alte acte de penetrare vaginală sau anală”.

27. Așa fiind, în ceea ce privește actele de executare a infracțiunii de viol, Curtea constată că legiuitorul le-a definit expres, prin utilizarea unei enumerări limitative a modalităților de comitere, ceea ce determină ca celelalte acte realizate sub forma unei agresiuni sexuale să intre sub incidența infracțiunii de agresiune sexuală, reglementată de art. 219 alin. (1) din Codul penal. Astfel cum se arată în literatura juridică de specialitate (S. Bogdan, D.A. Șerban, G. Zlati, *Noul cod penal, Partea Specială*, Editura Universul Juridic, București, 2014, p. 156), „rațiunea incriminării faptei prevăzute de dispozițiile art. 219 din Codul penal este justificată având în vedere că aceasta constituie o altă modalitate brutală și primitivă de a încălca libertatea sexuală a victimei, care poate fi lezată și în altă manieră decât prin raportul sexual, actul sexual oral sau anal cu o persoană sau alte acte de penetrare vaginală sau anală. Astfel, incriminarea infracțiunii de agresiune sexuală a fost determinată de dorința legiuitorului penal de a proteja libertatea sexuală a victimei împotriva oricăror altor forme de agresiune. Dacă textul de la viol protejează libertatea sexuală a victimei doar împotriva actelor sexuale mai frecvente, expres și limitativ enumerate în art. 218 din noul Cod penal, prin incriminarea din art. 219 din același act normativ legiuitorul dorește să nu lase nicio componentă a libertății sexuale a unei persoane neprotejată față de orice forme de agresiune”.

28. Cu alte cuvinte, spre deosebire de infracțiunea de viol pentru care legiuitorul a reglementat în mod exhaustiv modalitățile de realizare, modalități excluse din elementul material al infracțiunii de la art. 219 din Codul penal, din perspectiva laturii obiective, infracțiunea de agresiune sexuală prezintă un conținut deschis, legiuitorul arătând că trăsătura esențială ce trebuie îndeplinită este aceea referitoare la „natura sexuală” a actelor săvârșite.

29. În continuare, Curtea observă că, analizând constituționalitatea dispozițiilor art. 221 alin. (1) din Codul penal (referitor la infracțiunea de corupere sexuală a minorilor), a constatat că prin expresia „act de natură sexuală”, utilizată în cadrul articolului anterior menționat, legiuitorul a avut în vedere actele de natură sexuală prevăzute în dispozițiile art. 219 din Codul penal (care reglementează agresiunea sexuală), și anume orice act prin care se tinde la obținerea excitației sexuale ori a satisfacției sexuale prin alte procedee decât acțiunea de penetrare (Decizia nr. 420 din 15 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 10 octombrie 2017, paragraful 17).

30. În acest context, Curtea apreciază ca fiind aplicabile *mutatis mutandis* cele reținute prin Decizia nr. 420 din 15 iunie 2017, precitată, paragraful 22, în sensul că, prin natura ei, incriminarea nu permite o enumerare exhaustivă a actelor de natură sexuală ce intră în sfera sa de aplicare, astfel că, prin forța lucrurilor, interpretarea depinde de practică, fiind realizată de organele judiciare. Principiul legalității incriminării și pedepsei — consacrat de prevederile art. 23 alin. (12) din Constituție — impune legiuitorului să legifereze prin texte suficient de clare și precise pentru a fi aplicate, în scopul asigurării posibilității persoanelor interesate de a se conforma prescripției legale, fără a pretinde însă recurgera la liste exhaustive, întrucât tehnica de reglementare vizează, în principal, categorii și formule generale. Or, norma de incriminare criticată asigură destinatarilor ei o reprezentare clară a elementelor constitutive — de natură obiectivă și subiectivă — ale infracțiunii, astfel încât aceștia pot să prevadă consecințele ce decurg din nerespectarea normei și să își adapteze conduita acesteia.

31. Totodată, Curtea observă că, în jurisprudența sa, a reținut că exigențele art. 23 alin. (12) din Constituție nu impun legiuitorului obligația definirii tuturor termenilor folosiți în cuprinsul normelor de drept penal substanțial și că lipsa unor asemenea definiții nu echivalează, *de plano*, cu încălcarea principiului constituțional al legalității incriminării și a pedepsei (a se vedea Decizia nr. 449 din 28 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 719 din 21 august 2018, paragraful 22).

32. În egală măsură, Curtea apreciază că, în ceea ce privește conținutul concret al sintagmei criticate, acesta urmează a fi stabilit, în fiecare caz în parte, de către organele judiciare, în funcție de circumstanțele fiecărei cauze penale, în activitatea de aplicare a legii, acest aspect necontravenind însă principiului legalității incriminării și a pedepsei, prevăzut la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum acesta este reglementat la art. 23

alin. (12) din Constituție. În acest sens, practica judiciară a conturat înțelesul sintagmei „*act de natură sexuală*” și sfera sa de cuprindere, hotărârile pronunțate putând fi consultate inclusiv în literatura juridică de specialitate, spre exemplu, Andrei Viorel Iugan, *Codul penal adnotat, Partea specială, Jurisprudență națională 2014—2020*, Editura Universul Juridic, București, 2020, p. 136—137, sau Cristinel Ghigheci, *Drept penal. Partea specială, vol. I — Infracțiuni contra persoanei și infracțiuni contra patrimoniului*, Editura Solomon, 2020, p. 282.

33. Totodată, Curtea reține că legiuitorul a asociat elementului material al infracțiunii prevăzute de art. 219 din Codul penal o cerință esențială, și anume ca actele să fie comise prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra sau de a-și exprima voința ori profitând de această stare. Astfel, chiar dacă se stabilește natura sexuală a faptelor, dacă acestea nu sunt realizate prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra sau de a-și exprima voința ori profitând de această stare, nu va putea fi reținută săvârșirea infracțiunii de agresiune sexuală, prevăzută de art. 219 din Codul penal.

34. Nu în ultimul rând, Curtea reține că dispozițiile art. 219 din Codul penal constituie rezultatul unei anumite dinamici a nevoilor de protecție a relațiilor sociale prin intermediul normelor de drept penal, dar și că acestea reprezintă opțiunea legiuitorului, potrivit politicii sale penale, și au fost reglementate cu respectarea dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție și în marja de apreciere prevăzută de prevederile Legii fundamentale.

35. Întrucât dispozițiile criticate au o formulare clară și previzibilă, inclusiv pentru persoanele care nu dispun de pregătire juridică, Curtea constată că textul de lege criticat nu încalcă cerințele de claritate și previzibilitate a legii impuse de prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul respectării legilor și ale art. 23 alin. (12) referitor la legalitatea pedepsei.

36. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marin Filionescu în Dosarul nr. 10.693/1748/2018 al Judecătoriei Cornetu, de Mugurel Dumitrașcu în Dosarul nr. 28.945/299/2018 al Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția penală și de Ștefan Nedelcu în Dosarul nr. 8.987/200/2021 al Judecătoriei Buzău — Secția penală și constată că dispozițiile art. 219 alin. (1) și (2) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Cornetu, Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția penală și Judecătoriei Buzău — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 martie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale

Având în vedere Hotărârea Parlamentului României nr. 22/2023 pentru acordarea încrederii Guvernului, luând în considerare necesitatea stabilirii măsurilor care să permită îndeplinirea, în cel mai scurt timp, în noua structură, a activității Guvernului și a ministerelor, reținându-se că, în cazul în care nu sunt acceptate măsurile propuse, nu se pot garanta punerea în aplicare a Programului de guvernare votat de Parlament și îndeplinirea principalului rol al Guvernului de a realiza politica internă și externă a țării și de a exercita conducerea generală a administrației publice, cu urmări directe asupra cetățenilor, elemente care vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — (1) Ministerul Economiei se reorganizează prin fuziune prin absorbție cu Ministerul Antreprenoriatului și Turismului, care se desființează.

(2) Ministerul Economiei preia de la Ministerul Antreprenoriatului și Turismului toate activitățile, posturile și personalul aferent și patrimoniul corespunzător, în condițiile legii.

(3) Ca urmare a reorganizării prin fuziune prin absorbție conform alin. (1), Ministerul Economiei își schimbă denumirea în Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului.

(4) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului preia de la Ministerul Antreprenoriatului și Turismului și exercită:

a) atribuțiile de instituție publică implicată în domeniul privatizării și atribuțiile privind atragerea de investiții în economie, la societățile naționale, companiile naționale și celelalte societăți aflate sub autoritatea, în subordinea sau în coordonarea acestuia, după caz;

b) atribuțiile privind exercitarea calității de acționar al statului la operatorii economici prevăzuți la lit. a), precum și cele referitoare la monitorizarea postprivatizare a îndeplinirii clauzelor din contractele de vânzare-cumpărare de acțiuni încheiate în cadrul proceselor de privatizare a acestor operatori economici;

c) orice alte atribuții exercitate de acest minister, stabilite potrivit actelor normative în vigoare, acordurilor internaționale sau altor acte încheiate potrivit dispozițiilor legale aplicabile și corespunzătoare activităților preluate.

(5) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului exercită drepturile și îndeplinește obligațiile ce decurg din calitatea de acționar al statului român la operatorii economici prevăzuți la alin. (4) lit. a). Reprezentanții statului în adunările generale ale acționarilor la operatorii economici prevăzuți la alin. (4) lit. a) sunt numiți și revocați prin ordin al ministrului economiei, antreprenoriatului și turismului.

(6) Se autorizează Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului să mandateze, prin ordin al ministrului economiei, antreprenoriatului și turismului, reprezentanții săi în adunările generale ale acționarilor la operatorii economici prevăzuți la alin. (4) lit. a) pentru aprobarea modificării actelor constitutive ale acestora, în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe de urgență, și pentru efectuarea formalităților de publicitate și înregistrare prevăzute de lege.

(7) Procedurile în curs de desfășurare se continuă de către Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului, cu menținerea valabilității actelor și procedurilor îndeplinite până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(8) Finanțarea cheltuielilor legate de aplicarea de către Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernarea corporativă a întreprinderilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2016, cu modificările și completările ulterioare, la societățile din domeniu, se asigură din bugetul aferent activității de privatizare al ministerului.

(9) În litigiile aflate pe rolul instanțelor judecătorești sau arbitrale, în care statul este chemat în judecată în calitate de acționar la operatorii economici prevăzuți la alin. (4) lit. a), interesele statului vor fi reprezentate, în condițiile legii, de către Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului.

(10) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului este minister de resort și ordonator principal de credite pentru investiția României la Combinatul Minier de Îmbogățire a Minereurilor Acide cu conținut de fier de la Krivoi Rog — Ucraina până la data înstrăinării acesteia, precum și pentru îndeplinirea obligațiilor restante de plată ale României aferente împrumutului acordat de Guvernul Statelor Unite ale Americii, prin Departamentul Agriculturii și Comodity Credit Corporation (CCC), în baza Legii Publice americane nr. 480/1992.

(11) Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului preia de la Ministerul Antreprenoriatului și Turismului pe bază de protocol de predare-preluare documentația, acordurile de finanțare încheiate, cererile de ajutor depuse de aplicanți, cererile de plată, procesele-verbale și documentele emise de Comisia de Film în România, rapoarte de audit și întreaga documentație aferentă Programului privind sprijinirea industriei cinematografice, prevederile art. 2 alin. (7)—(9) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 121/2021 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, aplicându-se în mod corespunzător.

Art. 2. — (1) Se înființează Agenția Națională pentru Sport, instituție publică, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului și în coordonarea prim-ministrului, finanțată de la bugetul de stat prin bugetul Secretariatului General al Guvernului, prin reorganizarea prin transformare a Ministerului Sportului, care se desființează.

(2) Agenția Națională pentru Sport preia de la Ministerul Sportului toate activitățile, posturile, personalul și patrimoniul, în condițiile legii.

(3) Agenția Națională pentru Sport este condusă de un președinte cu rang de secretar de stat și de doi vicepreședinți cu rang de subsecretar de stat, numiți și eliberați prin decizie a prim-ministrului.

(4) Atribuțiile, organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Sport se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Art. 3. — (1) Atribuțiile viceprim-miniștrilor, prevăzuți în Hotărârea Parlamentului României nr. 22/2023 pentru acordarea încrederii Guvernului, se stabilesc prin decizie a prim-ministrului.

(2) Viceprim-ministrul fără portofoliu coordonează instituțiile publice și structurile din cadrul aparatului de lucru al Guvernului, precum și Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”.

(3) Viceprim-ministrul fără portofoliu avizează toate proiectele de acte normative care au impact bugetar.

(4) Cheltuielile necesare desfășurării activității viceprim-ministrului fără portofoliu și a cabinetului acestuia se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Secretariatului General al Guvernului.

(5) Cheltuielile necesare desfășurării activității aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului cu portofoliu se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Secretariatului General al Guvernului, cu excepția indemnizației viceprim-ministrului și a cheltuielilor necesare desfășurării activității cabinetului acestuia, organizat potrivit prevederilor art. 544 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, care se asigură în cadrul ministerului pe care îl conduce.

Art. 4. — (1) În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, ministerele/instituțiile nou-înființate sau reorganizate potrivit prezentei ordonanțe de urgență propun Guvernului spre adoptare proiectele actelor normative pentru reglementarea măsurilor privind organizarea și funcționarea lor.

(2) În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a actelor normative care reglementează organizarea și funcționarea noilor ministere și instituții publice prevăzute la alin. (1) se încheie protocoalele de predare-preluare care cuprind prevederile bugetare, execuția bugetară până la data preluării, structurile de personal preluate și drepturile salariale aferente, precum și celelalte drepturi și obligații. Predarea-preluarea patrimoniului se efectuează pe baza situațiilor financiare întocmite potrivit art. 28 alin. (1) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Ministerele și instituțiile publice nou-înființate sau care preiau, pe bază de protocol de predare-primire, activități de la alte ministere, autorități, instituții publice ori alte structuri publice se subrogă în toate drepturile, obligațiile, contractele, deciziile de finanțare, ordinele de finanțare, acordurile și litigiile instituției, structurii sau activității preluate, inclusiv prin preluarea tuturor bunurilor mobile și imobile aflate în administrarea sau, după caz, în proprietatea acestora.

(4) Încadrarea personalului preluat potrivit alin. (2) se realizează cu respectarea procedurii și regimului juridic aplicabil fiecărei categorii de personal și cu menținerea drepturilor salariale avute la data preluării.

(5) În anul 2023, începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență până la încheierea protocoalelor prevăzute la alin. (3), finanțarea cheltuielilor ministerelor/instituțiilor nou-înființate sau reorganizate potrivit prezentei ordonanțe de urgență se asigură din bugetele ordonatorilor

principali de credite existenți înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, din structura cărora acestea s-au reorganizat.

(6) Deschiderea, repartizarea și retragerea creditelor bugetare se efectuează din bugetele ordonatorilor principali de credite existenți înainte de modificarea structurii și componenței Guvernului, potrivit Hotărârii Parlamentului României nr. 22/2023, și, respectiv, înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și se semnează potrivit specimenelor de semnături transmise în acest scop Ministerului Finanțelor de ordonatorii principali de credite ai instituțiilor publice înființate sau rezultate în urma reorganizării, conform prevederilor prezentei ordonanțe de urgență.

(7) Plățile dispuse în limita creditelor bugetare deschise potrivit alin. (5) se efectuează de către conducătorii compartimentelor financiar-contabile din ministerele existente înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(8) Efectuarea modificărilor în execuția bugetului de stat, conform prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, se va face pe baza instrucțiunilor Ministerului Finanțelor elaborate la solicitarea instituțiilor publice înființate sau rezultate în urma reorganizării ai căror conducători au calitatea de ordonatori principali de credite.

(9) Se autorizează Ministerul Finanțelor să introducă modificările în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetelor ordonatorilor principali de credite ai bugetului de stat pe anul 2023, corespunzător prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, la propunerea ordonatorilor principali de credite, pe baza protocoalelor de predare-primire.

Art. 5. — Desființarea ministerelor prevăzută de prezenta ordonanță de urgență își produce efectele la data intrării în vigoare a actelor normative care reglementează organizarea și funcționarea noilor ministere și instituții publice, care se subrogă în drepturile și obligațiile celor desființate.

Art. 6. — În cuprinsul actelor normative în vigoare, următoarele denumiri și sintagme se înlocuiesc după cum urmează:

a) „Ministerul Antreprenoriatului și Turismului” și „Ministerul Economiei” cu „Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului”, iar „ministrul antreprenoriatului și turismului” și „ministrul economiei” cu „ministrul economiei, antreprenoriatului și turismului”;

b) „Ministerul Sportului” cu „Agenția Națională pentru Sport”, iar „ministrul sportului” cu „președintele Agenției Naționale pentru Sport”.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU
Contrasemnează:

Viceprim-ministru,
Marian Neacșu
Ministrul economiei, antreprenoriatului și turismului,
Ștefan-Radu Oprea
Secretarul general al Guvernului,
Adrian Țuțuianu

Ministrul culturii,
Raluca Turcan
Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marius-Constantin Budăi
Ministrul finanțelor,
Marcel-Ioan Boloș

București, 15 iunie 2023.
Nr. 59.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

